

Arrest

nr. 172 590 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.09.2015 werd ingediend door:

Naam: E(...) M(...)
Voornaam: R(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie wo-den beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- loonfiches op naam van de referentiepersoon (Telenet) voor de periode augustus 2014-juli 2015
- attest van het OCMW Wilrijk dd 08.09.2015 en 09.12.2015 waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW tot op datum van de attesten
- 'attestation du revenu global' dd 29.09.2015: dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van haar persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene in 2015 reeds in België verbleef.
- 'attestation d'imposition à la taxe d'habitation – taxe de service communaux' van de Marokkaanse autoriteiten dd. 12.10.2015 waaruit blijkt dat betrokkene een eigendom heeft in het land van herkomst. Aangezien betrokkene een eigendom heeft in het land van herkomst kan men bezwaarlijk stellen dat ze onvermogen is.
- verklaring van de huisbaas van de referentiepersoon waarin staat dat de ouders van de referentiepersoon bij deze laatste inwonen en dat de huur wordt betaald door de referentiepersoon: er werden geen bijkomende stukken ter ondersteuning van deze verklaring op eer voorgelegd. Voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat de referentiepersoon zou instaan voor de betaling van de huurlasten voor het adres (...), niet kan aanvaard worden als zijnde een bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Immers, de referentiepersoon is ook gedomicilieerd op dit adres; deze betalingen zijn dan ook verbonden aan de persoonlijke huisvesting van de referentiepersoon en zijn gezin, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór zijn aankomst in België.
- attest van de tandarts van betrokkene dd 24.11.2014 ivm een tandheelkundige ingreep; ziekenhuisfacturen (2013-2014) van het ZNA Middelheim waarvan sommige vergezeld van een betalingsbewijs; diverse betalingsbewijzen (2014-2015) zonder link naar betrokkene; attest met gegevens van de aansluiting van betrokkene bij Hospitalia (situatie 13.07.2013) waaruit blijkt dat de referentiepersoon vermeldt staat als 'betaler'; attesten gezinssamenstelling op 10.06.2013 en 28.10.2014; verklaring van de referentiepersoon dd 01.12.2015: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Van dit laatste worden geen stukken voorgelegd.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, 47 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en art. 47 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster is de moeder een man van Nederlandse nationaliteit, te weten de heer G(...) M(...). Als bijlage treft u de E-kaart aan van de zoon van verzoekster (stuk 2). Verzoekster bracht als bewijs hiervan de geboorteakte van de heer G(...) voor (stuk 3).

De heer G(...) betreft een economisch actieve burger in België. Verzoekster en haar zoon leven thans reeds drie jaar in België. Verzoekster bracht als bewijs hiervan enkele attesten van samenstelling gezin voor (stuk 4)

De zoon van verzoekster heeft een voldoende hoog inkomen om verzoekster ten laste te nemen. De zoon van verzoekster is immers fulltime werkzaam (40u per week) bij T(...) NV als bediende. Verzoekster legde hiervan veel loonfiches voor (stuk 5).

De huisbaas van de zoon van verzoekster heeft verklaard dat verzoekster weldegelijk inwoont bij haar zoon, doch wordt dit door de staatssecretaris al te gemakkelijk afgedaan als loutere betalingen voor de persoonlijke huisvesting van de zoon van betrokkene, en niet als huisvesting van verzoekster. Evenwel toont verzoekster d.m.v. diverse attesten van gezinssamenstelling aan dat zij reeds jaren op hetzelfde

adres staat ingeschreven als haar zoon. Voor zover deze toch in aanmerking worden genomen, merkt de staatssecretaris op dat het geen financiële steun betreft aan verzoekster in haar land van herkomst. Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'. Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

Verzoekster bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de zoon van verzoekster aan verzoekster bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is, gelet op het feit dat verzoekster reeds drie jaar bij haar zoon woont. Bovendien brengt verzoekster diverse rekeningen voor met betrekking tot verstrekte medische hulp aan verzoekster, welke haar zoon betaald heeft (stuk 6).

Verzoekster woont, het kan niet voldoende worden benadrukt, al jaren in bij haar zoon. In dat geval dient de staatssecretaris verzoekster als ten laste van haar zoon te beschouwen, wanneer:

- *De zoon van verzoekster én verzoekster staan ingeschreven op hetzelfde adres, of:*
- *de zoon van verzoekster de huisvesting van verzoekster financiert*

Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoekster derhalve niet voor te leggen!

Wat betreft het feit-dat verzoekster onverhoopt middels een erfenis mede-eigenaar is geworden van een onroerend goed in haar land van herkomst (stuk 7) dient het volgende te worden opgemerkt: de staatssecretaris lijkt ervan uit te gaan dat men, als men een eigendom heeft, het goed kan verkopen en kan leven van de opbrengst. Daardoor zou verzoekster dan niet meer ten laste zijn van de zoon van verzoekster. Dat is een veronderstelling die niet mogelijk of wenselijk is. Het criterium is in strijd met de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie en niet van hypothetische omstandigheden moeten uitgaan. Ook dit argument mist derhalve grondslag.

Verzoekster heeft eveneens een 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2015' voorgelegd (stuk 8), waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten heeft.

Verzoekster legt tevens twee attesten neer (stuk 9) waaruit blijkt dat noch zij, noch haar zoon enige financiële steun van het OCMW genieten. Zij zijn nooit ten laste geweest van de Belgische staat.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis Vw en art. 47 Vw!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskent. Door de miskennis van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geenszins uiteenzet in welke zin artikel 47 van de Vreemdelingenwet is geschonden. Voor zover is het middel dan ook onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verzoekende partij voert op generlei wijze aan dat de bestreden beslissingen niet of niet afdoende zijn gemotiveerd, maar bekritiseert ze inhoudelijk, zodat zij in wezen een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het middel zal dan ook vanuit die optiek worden onderzocht.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

De verwerende partij stelt dat, om als ten laste te kunnen worden beschouwd in de zin van deze bepaling, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en is van oordeel dat dit niet is aangetoond.

Verzoekende partij betoogt dat zij reeds drie jaar in België woont, bij de referentiepersoon, dat het effectief “ten laste zijn” een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren mag worden bewezen, dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, wat *in casu* het geval is en dat het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging niet moet worden voorgelegd. Zij lijkt daarmee het uitgangspunt van de verwerende partij, zoals hiervoor aangehaald, te betwisten.

De kernvraag is dus of de verwerende partij het begrip “ten laste” mag invullen alsdat er reeds een afhankelijkheidsrelatie moest zijn tussen de aanvrager en de referentiepersoon in het land van herkomst.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), mag, wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn -ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf- om het begrip “ten laste” zoals omschreven in anders te gaan beoordelen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent te kunnen doen gelden, blijkt uit deze rechtspraak dat een ascendent in een geval als het onderhavige wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid, m.n. de noodzaak van materiële steun, reeds bestond in het land van herkomst.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig dat de gemachtigde de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door in casu het bewijs te vragen van de ascendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447).

Het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen kan, zoals de verzoekende partij terecht stelt, met elk passend middel worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betoogt dat het niet is omdat zij mede-eigenaar is van een onroerend goed in haar land van herkomst, dat zij zou kunnen leven van de opbrengst ervan en dus niet langer ten laste zou zijn van haar zoon. Echter, daarmee toont zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat op grond van dit stuk bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij onvermogen is. Hoe dan ook, met het stuk toont verzoekster geenszins aan dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste was van haar zoon. Het attest van 29 september 2015 doet dat evenmin. Overigens, dit attest heeft betrekking op een tijdspanne waarin verzoekster reeds in België verbleef, zoals dat ook al werd vastgesteld in de bestreden beslissing. De twee attesten, ten slotte, van het OCMW tonen evenmin aan dat verzoekster in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster doet in wezen niet anders dan verwijzen naar de stukken die zij in het kader van de aanvraag had neergelegd, daarbij abstractie makend van de beoordeling door de verwerende partij van deze stukken. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat zij er niet in slaagt deze beoordeling als kennelijk onredelijk, niet correct of onwettig af te doen.

Aangezien verzoekster niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op niet deugdzame wijze zou hebben geconcludeerd dat zij geen bewijs heeft voorgelegd van de vereiste afhankelijkheidsrelatie die reeds bestond in het land van herkomst, volstaat deze vaststelling om de aanvraag af te wijzen. De overige motieven en argumenten die daarop betrekking hebben kunnen de bestreden weigeringsbeslissing geen andere wending geven, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

Het enig middel is kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS